

Книга Даниїла - Номер двадцять один

В міру

Jeff Pippenger

2023-12-16

Ми розглядаємо двадцять сьомий розділ книги Ісаї, бо він встановлює контекст для наступних розділів книги Ісаї. Ті наступні розділи визначають пізній дощ як правильну біблійну методологію. Ця методологія, коли її розпізнають і застосовують, розкриває пророче послання, яке, якщо його прийняти, призводить до відповідного досвіду.

11 вересня 2001 року пісня, яку слід співати колишньому завітному народові Божому — адвентистам сьомого дня, — полягає в тому, що Бог проходить повз них як повз Свій народ, бо вони не принесли плодів, які Бог призначив, щоб дав Його виноградник. Пісня мала ґрунтуватися на завітних взаєминах, представлених виноградником, який Бог насадив, а також на їхньому відкиненні каменя спотикання у 1863 році. Вони стали Лаодикією у 1856 році, і протягом семи років, або «семи часів», або двох тисяч п'ятисот двадцяти днів, Бог прагнув увійти, але вони зачинили перед Ним двері у 1863 році.

З 11 вересня 2001 року їх заздальгідь зв'язують у снопи, щоб під час недільного закону їх повністю вивергнути з Його уст. Звістка, яку від 11 вересня 2001 року належить співати для Адвентизму, — це Лаодикійська звістка, тобто звістка про виноградник, що містить камінь спотикання, який розтрощує всіх, хто відмовляється «бачити» і «скуштувати» дорогоцінний камінь. Обітниця Лаодикійцям в уривку з Ісаї полягає в тому, що кожен адвентист, який вирішить прийняти це останнє застереження, ще має час «ухопитися за» Христову «силу, щоб» вони «могли примиритися з» Христом, бо Христос усе ще готовий «примиритися з» ними. Але при опівнічному крику, безпосередньо перед скорим недільним законом, ця можливість назавжди зникає.

У період, що розпочався 11 вересня 2001 року, Бог пообіцяв, що з тих, хто «колись не були народом», Він створить «корінь із сухої землі», який «пустить коріння», «розквітне й дасть бруньки та наповнить поверхню світу плодом». Те, що спричиняє розквіт і брунькування кореня Єсея, — це пізній дощ, адже кореню, який має розквітнути й дати бруньки, пророчо призначено бути піднесеним стягом, а стяг — це корінь Єсея.

І того дня постане корінь Єсея, що стане стягом для народів; його шукатимуть погани, і його спочинок буде славний. Ісаїя 11:10.

Пізній дощ спричинив, що корінь Єсея розцвів і пустив пагінці, починаючи з 11 вересня 2001 року, а під час незабаром грядущого недільного закону цей корінь наповнить усю землю плодом. Недільний закон у двадцять сьомому розділі книги Ісаї — це поступова історія, яка також представлена в розділах від першого до третього в книзі Даниїла. Пізній дощ почав накрапати, коли народи розгнівалися 11 вересня 2001 року, із вивільненням, а потім негайним стриманням ісламу третього горя.

«Початок того часу скорботи», згаданий тут, не стосується часу, коли почнуть виливатися кари, а короткого періоду безпосередньо перед їхнім вилиттям, поки Христос перебуває у святилищі. У той час, коли діло спасіння завершується, на землю приходиме скорбота, і народи гніватимуться, та все ж будуть стримані, щоб не перешкодити праці третього ангела. У той час прийде «пізній дощ», або освіження від лица Господа, щоб надати силу гучному голосу третього ангела і приготувати святих устояти в період, коли будуть вилиті сім останніх кар. Ранні твори, 85.

В уривку Сестра Вайт уточнює, що існує короткий період, коли можливість спасіння ще відкрита. "Час скорботи", про який вона говорить, відрізняється від великого часу скорботи, що починається, коли час випробування повністю закривається. В адвентизмі його слушно називають "малим часом скорботи" — на відміну від великого часу скорботи, що починається, коли Михаїл устане. "Малий час скорботи" позначає період, коли національна руїна починається із запровадженням недільного закону, що незабаром настане, і триває до закриття часу випробування.

В історії від 11 вересня 2001 року й до недільного закону остаточне очищення та суд над адвентизмом ілюструються як такі, що відбуваються під час "кроплення" пізнього дощу. Це період, коли пізній дощ, який також є "освіженням", починається як "кроплення", але переходить у повний вилив під час недільного закону. У цей період, який починається, коли іслам третього горя розгнівує народи, пізній дощ починає випадати, і дехто розпізнає пізній дощ і приймає його, а дехто не розпізнає пізнього дощу. Дехто розуміє, що щось відбувається, але не знає, що саме, і готується протистояти цьому.

Багато хто значною мірою не спромігся прийняти ранній дощ. Вони не здобули всіх благ, які Бог таким чином приготував для них. Вони очікують, що цю нестачу компенсує пізній дощ. Коли буде дароване найщедріше багатство благодаті, вони мають намір відкрити свої серця, щоб її прийняти. Вони роблять жажливу помилку. Праця, яку Бог розпочав у людському серці, даючи Своє світло й пізнання, має безупинно просуватися вперед. Кожен має усвідомити власну потребу. Серце має бути звільнене від усякої скверни й очищене для перебування в ньому Духа. Саме через визнання й залишення гріха, ревну молитву та посвячення себе Богові перші учні приготувалися до виливу Святого Духа в день П'ятидесятниці. Те саме, лише у ще більшій мірі, має бути зроблене тепер. Тоді людині залишалося лише просити благословення і чекати, доки Господь довершить працю щодо неї. Це Бог розпочав цю працю, і Він завершить Свою працю, зробивши людину досконалою в Ісусі Христі. Але не можна занедбувати благодать, представлену раннім дощем. Лише ті, хто живе відповідно до отриманого світла, одержать більше світла. Якщо ми щодня не будемо зростати у втіленні дієвих християнських чеснот, ми не розпізнаємо проявів Святого Духа в пізньому дощі. Він може проливатися на серця навколо нас, але ми не розпізнаємо його і не приймемо. Свідчення для служителів, 506, 507.

Пізній дощ нині виливається, і є ті, хто його розпізнають і тому приймають, а є ті, хто його не розпізнають, і тому не приймають. Пізній дощ потрібно розпізнати, щоб його прийняти. Пізній дощ — це не просто переживання; це переживання, породжене звісткою, але цю

звістку можна прийняти лише тоді, коли для її обґрунтування застосовується правильна методологія. Без розпізнання методології, яка обґрунтовує звістку пізнього дощу, практично неможливо зрозуміти пророчі уроки, відображені в описаних у книгах Даниїла та Об'явлення піднесенні та падінні царств.

Знамено, піднесене для світу, Ісаї називає «коренем Єссея», а в двадцять сьомому розділі ті, що «походять від Якова», «пускають коріння». Тих, що є «коренем Єссея», там також названо «Ізраїлем», і саме вони спершу розквітають і брунять, а згодом наповнюють світ плодом. Закони природи не суперечать законам пророцтва, бо один і той самий Законодавець створив і природу, і пророцтво. Перш ніж рослина принесе плід, вона має спершу вийти зі стану спокою, що виявляється появою бруньок, а потім — цвітом. Духовний Ізраїль, який є «коренем Єссея», отримує поступове виливання дощу. Воно починається з «окроплення» і переростає в повне виливання, коли світ наповнюється плодом, представленим знаменом.

У двадцять сьомому розділі Ісаї початок окроплення дощем представлено як такий, що настає, коли бруньки «пускають паростки». Коли вони вперше «пускають паростки», дощ визначається як такий, що виливається «мірою». «Мірою, коли він пускає паросток». 11 вересня 2001 року пізній дощ почав виливатися «мірою», бо тоді пшениця й кукурудза, або мудрі й нерозумні, ще були змішані разом.

Велике виливання Духа Божого, яке осяє всю землю Його славою, не прийде, доки ми не матимемо просвітленого народу, що з досвіду знає, що означає бути співпрацівниками Божими. Коли ми матимемо повну, всесердечну посвяту служінню Христові, Бог засвідчить це виливанням Свого Духа без міри; але цього не буде доти, доки найбільша частина церкви не є співпрацівниками Божими. Бог не може вилити Свого Духа, коли егоїзм і потурання собі так очевидні; коли панує дух, який, якщо висловити словами, передав би відповідь Каїна: «Хіба я сторож братові своєму?» Якщо істина для цього часу, якщо знамення, що згущуються повсюди і свідчать, що кінець усього близько, не здатні розбудити дремаючу енергію тих, хто заявляє, що знає істину, тоді темрява, співмірна зі світлом, яке сяло, спіткає ці душі. За їхню байдужість немає й тіні виправдання, яке вони зможуть представити Богові у великий день остаточного суду. Не буде жодної причини, яку можна було б навести, чому вони не жили, не ходили і не працювали у світлі священної істини Божого слова і тим самим не явили світові, затьмареному гріхом, через свою поведінку, своє співчуття і свою ревність, що силу і реальність Євангелія неможливо спростувати. Review and Herald, 21 липня 1896 р.

Двадцять сьомий розділ книги Ісаї окреслює історію початку виливання пізнього дощу, коли корінь пускає пагін із сухого ґрунту, і далі аж до того, як земля наповниться плодом. У розділі зазначено: «у міру, коли воно проростає, ти будеш сперечатися з ним». Коли пізній дощ вимірюється як «покроплення», Сестра Вайт стверджує, що пізній дощ «може спадати на серця довкола нас, але ми не розпізнаємо його й не приймемо».

Роблячи це, вона окреслює церкву, у якій змішані ті, хто визнають настання дощу, і ті, хто його не визнають. У попередньому уривку вона вказує, що коли Бог виле пізній дощ без

міри, це позначатиме час, коли більше не буде змішання мудрих і нерозумних дів, стверджуючи: «Коли ми будемо цілковито, від усього серця посвячені служінню Христові, Бог визнає цей факт виливанням Свого Духа без міри; але цього не станеться доти, доки більшість у церкві не стане співпрацівниками з Богом».

Більша частина церкви, або її більшість, у 25-му розділі Євангелія від Матвія представлена як нерозумні діви, бо за Біблією "багато" покликаних, але "мало" вибраних. Мудрі й нерозумні провидінно відокремлюються під час опівнічної кризи, що передує скорому запровадженню недільного закону. Це відокремлення формує народ, який тоді може прийняти повне виливання Духа в пізньому дощі й стати "народом, що народжується за один день". Тоді корінь Єссея буде піднесений як стяг і наповнить світ плодом.

Двадцять сьомий розділ книги Ісаї вказує, що коли пізній дощ почав виливатися «мірою», 11 вересня 2001 року, «ти будеш сперечатися з ним». «Мірою, коли воно пускатиме паростки, ти будеш сперечатися з ним». Подія 11 вересня 2001 року миттєво стала предметом дискусій у світі й у церкві. І донині — понад двадцять років потому — все ще точаться суперечки щодо того, чи слід відносити ті події до акту ісламу, чи радше до якоїсь форми глобалістської змови. Суперечка, пов'язана з настанням кроплення пізнього дощу, розпочалася 11 вересня 2001 року, але суперечки, що точаться у світі, — це не та «суперечка», яку окреслено в Божому пророчому Слові. Суперечка стосується передбачень, подібних до наведеного нижче.

Одного разу, перебуваючи в Нью-Йорку, мені у нічний час було показано будівлі, що піднімалися поверх за поверхом до небес. Ці будівлі вважалися вогнетривкими, і їх зводили, щоб прославити їхніх власників і будівничих. Все вище й вище здіймалися ці споруди, і в них використовували найдорожчі матеріали. Ті, кому належали ці будівлі, не запитували себе: «Як ми можемо якнайкраще прославити Бога?» Господь не був у їхніх думках.

«Я подумав: „О, якби ті, хто таким чином вкладають свої кошти, могли бачити свій шлях так, як його бачить Бог! Вони зводять величні будівлі, але якими ж безглуздими в очах Владики всесвіту є їхні плани й задуми. Вони не шукають усіма силами серця й розуму, як можуть прославити Бога. Вони втратили з поля зору це — перший обов'язок людини.“»

Коли ці величні будівлі зводилися, власники раділи з честолюбною гордістю, що мають гроші, аби тішити себе й викликати заздрість у своїх сусідів. Значну частину грошей, які вони так вкладали, було здобуто через здирництво, шляхом пригноблення бідних. Вони забули, що на небі ведеться облік кожної ділової операції; кожна несправедлива угода, кожен шахрайський учинок там записується. Наближається час, коли у своєму шахрайстві та зухвалості люди дійдуть до межі, яку Господь не дозволить їм перейти, і вони дізнаються, що терпіння Єгови має межі.

Наступною сценою, що промайнула переді мною, була пожежна тривога. Люди дивилися на високі, нібито вогнестійкі будівлі й казали: «Вони цілком безпечні». Але ці будівлі були пожерті вогнем, ніби зроблені зі смоли. Пожежні машини нічого не могли

вдіяти, щоб стримати руйнування. Пожежники не могли керувати машинами.
Свідчення, томи 9, 12, 13.

Адвентистська церква відразу після 11 вересня 2001 року намагалася приховати такі уривки від світу. Як це може не стосуватися Нью-Йорка і надзвичайно високих будівель, подальші пожежі в яких пожежники не змогли зупинити? Як уривок на кшталт цього з писань, які адвентистська церква визнає написаними пророчицею, міг не бути проголошений з дахів після такого сповнення?

Прихід покроплення пізнього дощу, який знаменує настання пророчого «спору», також вказує на остаточне відступництво адвентизму, бо саме тоді вони повністю відкидають ясні й прості слова тієї, яку вони називають пророчицею для останку.

Сатана ... постійно нав'язує фальшиве — щоб відвести від істини. Останній обман сатани полягатиме в тому, щоб звести нанівець свідчення Духа Божого. «Де немає видіння, народ гине» (Приповісті 29:18). Сатана діятиме винахідливо, різними шляхами і через різні знаряддя, щоб похитнути довіру залишку Божого народу до правдивого свідчення.

"Спалахне сатанинська ненависть проти Свідчень. Дії Сатани будуть спрямовані на те, щоб похитнути віру церков у них з тієї причини: Сатана не матиме такого вільного шляху, щоб вводити свої обмани й зв'язувати душі у своїх оманах, якщо до попереджень, докорів і порад Духа Божого дослухатимуться." Вибрані послання, книга 1, 48.

Пророче зв'язування як пшениці, так і куколю розпочалося 11 вересня 2001 року повстанням проти Духа Пророцтва, що ознаменувало завершення поступового бунту проти Біблії, який почався в 1863 році.

Ми, як народ, стверджуємо, що маємо істину поперед усіх інших народів на землі. Тоді наше життя і характер мають бути в згоді з такою вірою. День уже на порозі, коли праведні будуть зв'язані в снопи, як дорогоцінне зерно, для небесних засіків, а нечестиві, немов кукіль, зібрані для вогнів останнього великого дня. Але пшениця й кукіль 'ростуть разом аж до жнив'. Свідчення, том 5, 100.

Як адвентизм міг проігнорувати наступний уривок, який прямо стверджує, що, коли ці будівлі впали, Об'явлення 18:1–3 мало сповнитися?

«Тепер надходить звістка, нібито мною було заявлено, що Нью-Йорк має бути змитий приливною хвилею? Такого мною ніколи не говорилося. Мною було сказано: дивлячись на величезні будівлі, що там зводяться, поверх за поверхом, «Які жахливі сцени відбудуться, коли Господь постане, щоб страшно потрясти землю! Тоді сповняться слова Об'явлення 18:1–3». Увесь вісімнадцятий розділ Об'явлення — це застереження про те, що гряде на землю. Але щодо того, що чекає на Нью-Йорк, особливого світла не маю; знаю лише, що одного дня великі будівлі там буде повалено перевертанням і перекиданням Божої сили. Зі світла, даного мені, знаю, що у світі — руйнування. Одне слово від Господа, один дотик Його могутньої сили — і ці масивні споруди впадуть.

Відбудуться сцени, жахливість яких ми не можемо уявити». Review and Herald, 5 липня 1906 р.

Питання, яке ми розглядаємо тут, полягає не в тому, чи сповнилися ці уривки 11 вересня 2001 року, бо вони безумовно сповнилися, а в тому, що ми прагнемо розглянути «дискусію», яка тоді розпочалася. Дискусія стосувалася правильної чи неправильної методології. Адвентистська церква розпочала відкидати чотирнадцять правил тлумачення пророцтв Вільяма Міллера у 1863 році і дійшла до того, що тепер неможливо придбати книгу з біблійних досліджень, написану адвентистськими богословами, яку не було б неодноразово схвалено богословами відступницького протестантизму та римського католицизму. Від 1863 до 2001 року, і донині, методологію, яку спочатку представляли правила тлумачення пророцтв Вільяма Міллера, було відкладено на користь методології римського католицизму та відступницького протестантизму. Пророча «дискусія», що розпочалася, коли сповнилися вірші з першого по третій вісімнадцятого розділу книги Одкровення, стосувалася істинної чи хибної методології.

Ми продовжимо наш розгляд «дискусії» щодо двадцять сьомого розділу Ісаї у наступній статті.

"Ми повинні самі знати, що становить християнство, що є істиною, якою є віра, яку ми прийняли, якими є біблійні правила — правила, дані нам найвищим авторитетом."
Матеріали 1888 року, 403.